

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 289/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť O. J., Mgr. V. J. a M. P., všetci bytom Š., zastúpených advokátom JUDr. J. M., K., pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 16 C/116/2007-134 zo 6. septembra 2011 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co/481/2011-143 z 31. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. J., Mgr. V. J. a M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2012 doručená sťažnosť O. J., Mgr. V. J. a M. P., všetci bytom Š. (ďalej len „sťažovatelia“),

pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C/116/2007-134 zo 6. septembra 2011 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co/481/2011-143 z 31. januára 2012.

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že návrhom doručeným okresnému súdu 24. júla 2007 sa V. J. ako navrhovateľ v 1. rade (ďalej len „navrhovateľ v 1. rade“) domáhal podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky náhrady nemajetkovej ujmy v sume 279 383,26 € (8 416 700 Sk) a náhrady trov obhajoby v sume 1 932,45 € (58 217 Sk) z titulu jeho nezákonného trestného stíhania v rokoch 1997 až 2005. Po smrti navrhovateľa v 1. rade (21. decembra 2010) sa jeho dedičmi stali sťažovatelia.

Okresný súd uznesením č. k. 16 C/116/2007-134 zo 6. septembra 2011 konanie v časti návrhu navrhovateľa v 1. rade o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 279 383,26 € zastavil, pričom v jeho odôvodnení uviedol:

„Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ak účastník stratí spôsobilosť byť účastníkom konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd posúdi podľa povahy veci, či má konanie zastaviť alebo prerušiť alebo či môže v ňom pokračovať.

Navrhovateľ v 1. rade sa návrhom domáhal náhrady škody spočívajúcej okrem náhrady trov obhajoby aj v náhrade nemajetkovej ujmy. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy je ako osobnostné právo viazané výsostne na osobu dotknutú ujmovou nemajetkovej povahy. Navrhovateľ v 1. rade, ktorý si uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy po začatí konania zomrel.

Súd podľa povahy uplatňovaného nároku vec posúdil tak, že konanie o náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľa v 1. rade zastavil, nakoľko navrhovateľ v 1. rade stratil spôsobilosť byť účastníkom konania, ktorého povaha veci nepripúšťa, aby súd v konaní

pokračoval s jeho právnym nástupcom. Súd preto v zmysle vyššie citovaného ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku konanie zastavil.“

Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažovatelia (prostredníctvom právneho zástupcu) odvolanie, v ktorom namietali, že *„náhrada nemajetkovej škody v peniazoch je majetkovým plnením a ako majetkové plnenie je majetkovým právom a je predmetom dedičstva. Ak účastník konania zomrel a v konaní ide o majetkovú vec, súd podľa § 107 ods. 3 OSP v konaní pokračuje s dedičmi účastníka.“*. V odvolaní poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 265/2009 zo 17. februára 2009, v ktorom tento uviedol, že: *„... osobnosť človeka je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva. V prípade neoprávneného zásahu do určitého absolútneho osobnostného práva vznikne poškodenej osobe právo domáhať sa svojej ochrany. Jednotné právo na ochranu osobnosti je zabezpečované radom čiastkových prostriedkov, na ktoré sa možno pozerat' relativne úplne samostatne. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch predstavuje jedno z parciálnych a relativne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv, ako je to aj v prípade bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia alebo práva na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Podľa názoru dovolacieho súdu je to obsah nároku a nie predmet jeho ochrany, čo je pre povahu nároku rozhodujúce, či sa uplatní všeobecný právny inštitút premlčania. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky.“*, ako aj na jeho ďalšie rozhodnutia a rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky. V odvolaní ďalej uviedli, že *„rozhodnutie o nepokračovaní v konaní s dedičmi je rozhodnutím, že subjektívne právo navrhovateľa v 1. rade na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch po jeho smrti nikto nenadobudol. Ak právo nikto nenadobudne znamená to zánik tohto práva. Náš právny*

poriadok zánik práv jednoznačne upravuje. Výpočet zanikajúcich práv je taxatívny v konkrétnych zákonoch... Nie je nám známa právna norma, ktorá by stanovovala zánik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.“

Krajský súd uznesením č. k. 9 Co/481/2011-143 z 31. januára 2012 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Z relevantnej časti odôvodnenia toho rozhodnutia vyplýva, že *„Predmetom odvolacieho konania je posúdenie právnej otázky, či po smrti navrhovateľa 1/, vzhľadom na povahu uplatneného práva, t. j. náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako satisfakcie za zásah do osobnostných práv navrhovateľa, ktorý zásah mal byť spôsobený nesprávnym úradným postupom v dôsledku nezákonného trestného stíhania, prechádza toto právo na právnych nástupcov poručiteľa, t. j. na navrhovateľov 3/, 4/, 5/, resp. dochádza k zániku práva. V kontexte uvedeného bolo potrebné vyriešiť otázku, či právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je svojou povahou majetkovým právom (či predmetom konania je majetková vec) – v takom prípade by súd mohol pokračovať v konaní s dedičmi účastníka, ktorý zomrel (§ 107 ods. 3 O. s. p.), alebo či je právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu jeho striktné osobnej povahy viazané na dotknutú fyzickú osobu, a teda jej smrťou zaniklo, čo by znamenalo, že súd musí konanie zastaviť.*

Navrhovateľ 1/ sa voči odporcovi domáhal o. i. priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Právo na poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy... má... osobný charakter – je totiž viazané na tú osobu, ktorá tvrdí, že bola poškodená, resp. že jej bola spôsobená ujma. Vzhľadom na túto osobnú povahu uplatňovaného práva toto právo smrťou poškodenej osoby zaniká. Na zistených dedičov zomrelého navrhovateľa 1/ právo na peňažnú satisfakciu neprechádza práve z dôvodu spätosti tohto práva na osobu, ktorá tvrdila, že bola pri výkone verejnej moci poškodená a na ktorú bolo z tohto dôvodu obmedzené aj plnenie z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Smrťou poškodenej osoby by poskytnutie peňažného zadosťučinenia niekomu inému, než poškodenej osobe, stratilo svoju satisfakčnú funkciu, s úmyslom zmierniť nemajetkovú ujmu, ktorú mala utrieť práve poškodená osoba. Keďže predmetom konania nebola majetková vec, neprichádzalo do úvahy pokračovanie v konaní s právnymi nástupcami zomrelého (§ 107 ods. 3 O. s. p.)...

Nevyhnutným následkom zistenia úmrtia navrhovateľa 1/ (ako osoby, ktorej mala byť spôsobená ujma nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci) s poukazom na spomínanú osobnú povahu uplatňovaného práva bolo zastavenie konania, v dôsledku čoho odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“.

Sťažovatelia v sťažnosti namietali, že všeobecné súdy svojimi rozhodnutiami:

- a) im ako dedičom odňali možnosť konať pred súdom a domáhať sa svojich práv,
- b) rozhodli diskriminačne v rozpore s právnymi závermi v judikatúre súdov a nekonali v súlade s princípom právnej istoty a
- c) krajský súd sa nevysporiadal so zásadnými argumentmi uvedenými v ich odvolaní a odvolanie neodôvodnil v potrebnom rozsahu.

Sťažovatelia uviedli, že „trestné stíhanie zomretého i jeho brata... bolo po 8,5 rokoch bez slova ospravedlnenia vyšetrovateľom zastavené, lebo skutok za ktorý bolo stíhanie vedené nie je trestným činom... Opakované výsluchy, daktyloskopovanie, odňatie pasu, výsluchy veľkého množstva svedkov, ktorým bolo oznámené, že stíhaný V. J. a jeho brat... spáchali závažný majetkový trestný čin, divadelne zinscenované domové prehliadky za účasti početného obecnstva v obci v bydlisku, to všetko závažne morálne, psychicky a zdravotne poškodilo nielen stíhaných, ale aj ich rodiny. Žiadať o odškodnenie môžu podľa zákona ale len stíhaní. Ak by súd konal promptne a o odškodnení rozhodol ešte pred smrťou V. J., peňažné odškodnenie by naprávalo krivdy spáchané trestným stíhaním na celej jeho rodine. Aj preto zastávame názor, že v takých prípadoch súdy majú pokračovať v konaní o náhrade s dedičmi.“.

Podľa názoru sťažovateľov rozhodujúcou v tomto prípade je odpoveď na zásadnú právnu otázku, a to, či právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy alebo nie je majetkovej povahy. Sťažovatelia tvrdia, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy, z neho plynúci nárok je tiež majetkovej povahy a konanie o takom nároku je konaním o majetkovej veci, preto mal okresný súd podľa § 107 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)

vo veci ďalej konať so sťažovateľmi ako s dedičmi navrhovateľa v 1. rade. Z týchto dôvodov sťažovatelia považujú zastavenie konania za nezákonné a závery všeobecných súdov za účelové, neodôvodnené a arbitrárne. Z dôvodu neurčitosti v judikatúre boli sťažovatelia pozbavení možnosti uplatňovať svoje právo v súdnom konaní, boli diskriminovaní a všeobecné súdy nekonali v súlade s princípom právnej istoty.

Sťažovatelia v petite sťažnosti žiadali, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením okresného súdu č. k. 16 C/116/2007-134 zo 6. septembra 2011 a uznesením krajského súdu č. k. 9 Co/481/2011-143 z 31. januára 2012 bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby uvedené rozhodnutia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľom spoločne a nerozdielne priznal finančné zadosťučinenie v sume 300 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 4 459,81 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia (ako dedičia navrhovateľa v 1. rade) v sťažnosti namietali, že uznesením okresného súdu č. k. 16 C/116/2007-134 zo 6. septembra 2011 (ktorým zastavil konanie v časti návrhu navrhovateľa v 1. rade na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 279 383,26 €) a uznesením krajského súdu č. k. 9 Co/481/2011-143 z 31. januára 2012 (ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu) bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedené rozhodnutia všeobecných súdov sťažovatelia považujú za nezákonné a ich závery za účelové, neodôvodnené a arbitrárne. Tvrdia, že z dôvodu neurčitosti v judikatúre boli pozbavení možnosti uplatňovať svoje právo v súdnom konaní, boli diskriminovaní a všeobecné súdy nekonali v súlade s princípom právnej istoty.

1. Preskúmaniu uvedeného uznesenia okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľmi namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavným súdom bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí požiadať o ochranu tohto práva ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, IV. ÚS 380/04, III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol vo vzťahu k okresnému súdu krajský súd, ktorý (na základe odvolania sťažovateľov)

uznesenie okresného súdu potvrdil. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Zmyslom a účelom realizácie zásady vyčerpania opravných prostriedkov a iných právnych prostriedkov na ochranu základných práv a slobôd sťažovateľa je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci, teda aj všeobecných súdov v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. To znamená, že sťažnosť možno ústavnému súdu podať spravidla iba vtedy, ak sťažovateľ ešte pred jej podaním vyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd poskytuje. V opačnom prípade je sťažnosť neprípustná (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 126/2012).

Sťažovatelia namietali, že krajský súd (aj okresný súd)

- a) im ako dedičom odňal možnosť konať pred súdom a domáhať sa svojich práv,
- b) rozhodol diskriminačne v rozpore s právnymi závermi v judikatúre súdov a nekonal v súlade s princípom právnej istoty a

c) nevysporiadal sa so zásadnými argumentmi uvedenými v ich odvolaní a odvolanie neodôvodnil v potrebnom rozsahu.

Sťažovatelia zároveň uviedli, že „vo veci nebolo podané dovolanie, pretože nie je prípustné. Vo veci bol podaný podnet na Generálnu prokuratúru na podanie mimoriadneho dovolania. Sťažnosť na Ústavný súd musela byť podaná, aby nedošlo k premlčaniu lehoty na jej podanie.“

Dovolanie (t. j. jeho prípustnosť, podanie a konanie na dovolacom súde) upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP.

Podľa § 240 ods. 1 OSP účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni.

Prípady, kedy dovolanie nie je prípustné, upravujú ustanovenia § 238 ods. 4 a 5 a § 239 ods. 3 OSP.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistil, resp. z predloženej sťažnosti nevyplýva, aké konkrétne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku bránilo sťažovateľom podať dovolanie v danej veci.

Sťažovatelia jednoznačne uviedli, že krajský súd (aj okresný súd) im odňal možnosť konať pred súdom, keď s nimi ako dedičmi navrhovateľa v 1. rade nekonal, resp. v zmysle § 107 ods. 3 OSP nepokračoval v konaní o jeho návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ich námietky spočívajú v nespokojnosti s právnym záverom všeobecných súdov, že povaha veci (t. j. osobný charakter uplatňovaného práva, ktoré zaniklo smrťou navrhovateľa v 1. rade) nepripúšťa, aby súd pokračoval v konaní s právnymi nástupcami, t. j. s dedičmi navrhovateľa v 1. rade, ktorý sa premietol do zastavenia tohto konania okresným súdom a potvrdenia jeho rozhodnutia krajským súdom. Sťažovatelia v podstate tvrdia, že všeobecné súdy im upreli právo domáhať sa práva/nároku na náhradu

nemajetkovej ujmy v peniazoch ako práva majetkovej povahy, ktoré by malo byť predmetom dedenia. Tieto námietky sa týkajú právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi.

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 241 ods. 2 OSP dovolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,...
- c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sťažovatelia nepodali dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu [§ 237 písm. f) v spojení s § 241 ods. 2 ods. 2 písm. a) a c) OSP], nevyčerпали opravné prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich označených práv účinne poskytoval a na ktorých použitie boli oprávnení. Podľa názoru ústavného súdu mal právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky najprv a predovšetkým najvyšší súd ako súd dovolací. Takýto postup sťažovateľov je nepochopiteľný obzvlášť v prípade, ak tvrdia, že najvyšší súd v podobnej veci vyslovil iný právny názor (zhodný s právnym názorom sťažovateľov) ako súdy nižších stupňov.

Meritórne preskúmanie sťažnosti sťažovateľov ústavným súdom v situácii, keď títo nevyužili právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý im zákon účinne poskytuje, t. j. nepodali dovolanie, hoci ho podať mohli, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (podobne II. ÚS 300/2011, IV. ÚS 101/2011).

Treba dodať, že sťažovatelia ani len netvrdili (tým menej preukázali), že dovolanie nepodali z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto ani neprichádzal do úvahy postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu a posúdenie prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010). V danom prípade sa sťažovatelia nepodaním dovolania v zákonnej lehote pripravili o možnosť súdneho prieskumu napadnutého rozsudku v ďalšej (tretej) súdnej inštancii, ktorý procesno-právne predpisy umožňujú. Navyše, z judikatúry ústavného súdu vyplýva aj záver, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní prichádza do úvahy aj ústavný prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu, a to v lehote na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu najvyššieho súdu o dovolaní (m. m. II. ÚS 324/2010, III. ÚS 192/2010).

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu neprípustnosti (§ 25 ods. 2 v spojení § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júna 2012